

0727 – 27. juli

Brødet som vi bryter, er ikke det samfunn med Kristi legeme? 1Kor 10: 16.

Her sier apostelen hva det er Herren Kristus vil gi oss gjennom sitt legeme og blod i nattverdsmåltidet. Dette er nemlig den inderlige forening mellom ham og hans troende barn.

Dette omtaler han selv uttrykkelig slik: «Den som eter mitt kjød og drikker mitt blod, blir i meg og jeg i ham». Like etter at han hadde innstiftet nattverden, sa han: «Dere skal kjenne at jeg er i min Far og dere i meg og jeg i dere». «Jeg er vintreet, dere er grenene. Den som blir i meg og jeg i ham, bærer mye frukt».

Og videre i samme stund til sin Far: «Den herlighet som du gav meg, har jeg gitt dem, så de skal være ett, slik som vi er ett: Jeg i dem og du i meg, for at de kan bli gjort fullkomment til ett».

Tenk hva slike ord fra Kristi munn må innebære! For et under fra den guddommelige kjærligheten! «Den som eter mitt kjød, han blir i meg og jeg i ham». Tenk, dette er Kristi egne ord! Vi stusser, vi kan ikke fatte så stor en kjærlighet. Men hva skal vi gjøre med det, det er jo Kristi egne ord, ikke verken en drøm eller eventyr! Kristus kan ikke lyve.

Dessuten, hvor går vel noen grense for den store og underlige Guds herlige vilje og gjerninger, når han først har forsonet oss med sitt blod, gjort oss rene, rettferdige og velbehagelige for Gud? Så har det også behaget ham å herliggjøre oss, og selv så inderlig sammensmelte seg med oss. Slik vi merker det her når han gir oss sitt hellige legeme og blod for at vi skal ete og drikke det.

For det vi eter og drikker blir mer enn noe annet så fullstendig ett med oss selv. Det gull og sølv jeg måtte eie smelter f. eks. aldri på samme måte sammen med meg. Heller ikke virker det på samme måte hos meg som det brødet og vinen jeg eter.

Altså har vår Herre Kristus her villet gi oss sitt hellige legeme og blod i nattverden for å forenes med oss på den mest inderligste måte. Og uoppløselig forene vår ånd med sin Ånd, vårt legeme med hans legeme, vårt blod med sitt blod. Så hans kjærlighet, hans renhet, hans verdighet, kunne bli vårt eget, ja, for evig bli vårt.

Dette sier den fromme Tauler følgende underlige ord om: «Intet står Guds Sønn nærmere enn hans egen menneskelige natur, som han ikledde seg. Konkret og personlig forenet han seg med den. Og intet er nærmere oss enn det vi eter og drikker, for det tas opp i vårt eget kjøtt og blod. Når da Kristus på det sterkeste ville forene seg med oss, innstiftet han dette hellige nådemidlet, der vi ved det velsignede brødet eter hans legeme, og ved den velsignede vinen drikker hans blod».

Å, dette må da være det største dette hellige nådemidlet betyr for oss! Denne «forening», denne sammensmelting og forlikelse, burde jo være den største herlighet for oss på jord! Ja, når en sjel først har fått den store trøsten mot alle synder som dette nådemidlet vil gi oss, blir han ofte så brennende i kjærlighet til sin Herre og Frelser at han bare ønsker å kunne trykke ham helt inn i hjertet sitt.

Det er som om ingen salighet ville være større enn om en kunne bli så inderlig forenet med ham. Og så skjer det altså at den omsorgsfulle Herren kommer her og finner opp nettopp denne måten hvor selv et slikt ønske kunne oppfylles.

Men ser vi på hva som er den egentlige grunnen til dette, må vi komme i hu at det jo nettopp var menneskenes gjenforening med sin opprinnelse, med Gud, som var målet for hele Guds forsoningsverk. Menneskene var fra først av skapt til et inderlig samfunn, forenet, med Gud. Derfor ble også de to første menneskene skapt i hans bilde.

Men dette gikk tapt i syndefallet. Da ble foreningens bånd slitt over. Menneskene skilte seg fra sin Skaper. De gikk inn i den død Herren hadde talt om da han sa: «Den dagen du eter av det, skal du sannelig dø».

Det første skrittet til gjenforening mellom Gud og menneskene ble tatt da Guds Sønn ble født, da Guds Sønn ble menneske. Han ble liksom en av oss da han ikledde seg vårt kjøtt, og fikk del i vår natur, ja, ved blodet ble en av vår egen slekt. Da var allerede en underlig forening skjedd mellom Gud og oss. For vi var forenet med blodets bånd.

Derfor hadde også profeten forutsagt: «Han skal hete Immanuel, Gud med oss». Altså ikke bare Gud iblant oss, men Gud i oss, Gud i vårt kjøtt, Gud en av oss gjennom blodets bånd, slik også apostelen sier: «Både han som helliggjør og de som blir helliggjort, er alle av én. Derfor skammer han seg ikke over å kalle dem brødre».

Men denne forening som begynte ved Jesu fødsel, synes han å ville fullføre i dette herlige nådemidlet, nattverden. Der lar han også hele det menneskelegemet som han ikledde seg, bli forenet med oss.

Dette er vel i sannhet også noe av det englene attrår å se inn i! Å, for en helligdom det mennesket bærer i seg, som har fått del i Kristi hellige legeme! – som er ett legeme og én ånd med ham! For en ære og salighet!